

KOUNOVSKÝ

VYDÁVÁ OBEC KOUNOV

OBČASNÍK

Březen
2025

Spoustu zábavy si děti užily na karnevalu, který se konal v sokolovně 22. února. Vydařenou akci uspořádala obec ve spolupráci se Svazem žen.

Koupě Židovny ztroskotala na neférovém jednání

Obec měla na dosah koupi Židovny, jednání však ztroskotalo na neserióznosti realitního makléře, který zprostředkoval prodej objektu.

Jako Židovna se označují dva velké obytné domy (čp. 26 a 27) ve středu Kounova, stojící u hlavní silnice naproti areálu zemědělské společnosti Probios. Součástí nabídky byly i pozemky, náležející k této někdejší zemědělské usedlosti. Usedlost dostala své jméno po svých někdejších židovských majitelích, rodině Glaserových a později bratřích Reissovcích (viz článek uvnitř občasníku). Za války bratři Reissové o usedlost kvůli svému židovskému původu přišli, po revoluci v roce 1989 ji rodina získala v restituci zpátky.

V roce 2011 se zřítla část domu čp. 27 narušená dlouhodobým zatékáním. Namísto předpokládané demolice objektu však majitelé, žijící v Kanadě, přistoupili k opravě budovy. Údajně měli v úmyslu přeměnit Židovnu na byty, ale zůstalo jen u záměru a budova zůstala prázdná.

Obec zvažovala odkoupení Židovny již na počátku tohoto století. Vzhledem k tehdejšímu silně neutěšenému stavu objektu měl však podle názoru tehdejších zastupitelů cenu pouze pozemek, na

Židovna.

kterém Židovna stojí. Využití pozemku by ovšem bylo možné pouze po zbourání Židovny. Zastupitelé se ale obávali, že výše nákladů na demolici takto rozsáhlého objektu by neúměrně přesáhla hodnotu pozemku, a nákup Židovny proto odmítli.

Další možnost k odkoupení Židovny se naskytla naneštěstí v době, kdy v Kounově probíhala výstavba kanalizace a čistírny odpadních vod. Vynaložit za těchto okolností několik milionů korun na porizení budovy, s níž by byly vzápětí spojeny další značně vysoké výdaje na opravu nebo demolici budovy, nepřicházelo v té době v úvahu.

Dokončení na str. 2

Co bude se solárními panely na střeše obecního úřadu?

Neočekávaný a značně nepříjemný problém vyvstal obci Kounov v souvislosti s fotovoltaickými panely, umístěnými na střeše budovy obecního úřadu. Společnost, která fotovoltaické panely provozovala, zkrachovala. Panely pokrývají téměř celou jižní stranu střechy úřadu a není jasné, co se s nimi vzhledem k likvidaci provozovatelské firmy stane.

Obec Kounov poskytla střechu úřadu k umístění fotovoltaických panelů před patnácti lety společností SolWin, a to za jednorázovou finanční kompenzaci. Provozování panelů přešlo později na společnost Solární investiční. Tato společnost se nyní nachází v likvidaci.

Obec Kounov se o likvidaci společnosti dozvěděla bez jakéhokoliv předchozího upozornění, takže otázku panelů, umístěných na střeše obecního úřadu, nemohla řešit dříve, tedy již v době, kdy společnost byla stále ještě činná.

Obec se v současnosti snaží najít ve spolupráci s likvidátorem společnosti řešení, jak s panely v Kounově naložit. Jednou z možností, navržených likvidátorem, je převod fotovoltaických panelů na dalšího provozovatele. S touto možností však obec po dosavadních zkušenostech nesouhlasí a požaduje likvidaci panelů na náklady likvidované společnosti. **Dokončení na poslední straně**

Společnost, která provozovala fotovoltaické panely na střeše obecního úřadu, zkrachovala.

Slovo starosty obce k setkání na ministerstvu školství v záležitosti chystaných změn ve financování škol

Dne 11. února 2025 jsem se zúčastnil na pozvání ministra školství kulatého stolu k problematice financování nepedagogických pracovníků škol. Setkání se zúčastnili i zástupci 16 dalších vybraných obcí - zřizovatelů základních škol z celé ČR. Setkání se konalo na ministerstvu školství. Z rakovnického okresu byly vedle obce Kounov pozvány také obce Kněžves a Šanov.

Navzdory mimořádné důležitosti tohoto setkání se na něj ministr školství nedostavil a jednali jsme jen s pověřenými pracovníky ministerstva školství.

Setkání bylo zaměřeno na školy, které navštěvují žáci s dálkovým individuálním docházením. Žáci do školy docházejí pouze na konzultace, pro školní pomůcky a na povinné přezkoušení z jednotlivých předmětů. Škola jim je však povinna zapůjčit učebnice a vlastně držet místo.

Základní škola v Kounově má 65 dálkově studujících žáků, zejména ze Středočeského kraje.

Na škole v Kounově dálkově studují žáci z těchto měst: Kácov, Praha, Pří-

bram, Beroun, Kutná hora, Benešov, Vlašim, Mělník, Neratovice, z Ústeckého kraje Jirkov.

V současnosti se dálkově docházející žáci počítají do kapacity školy a škola i obec na tyto žáky dosud dostávala finanční příspěvek na pedagogickou a nepedagogickou činnost i na provoz školy.

Vydáním ministerské vyhlášky o zrušení příspěvků na provoz nepedagogických pracovníků, na provoz i na dálkově studující žáky, protože do školy dle vyjádření ministerských úředníků téměř nechodí, se tudíž navrhuje, aby byl tento finanční příspěvek zcela zrušen.

Jedná se o nepochopitelný přístup. Je třeba si uvědomit, že škola musí fungovat a platit náklady na své zaměstnance a svůj provoz, ať už do školy děti docházejí každý den nebo v rámci dálkového studia. Náklady vznikají tak jako tak, a také jsou pro každou školu jiné. To je fakt.

Ministerstvo a koaliční vláda však situaci vnímají jinak.

Pokračování na str. 4

Kabinám hrozí částečná demolice

Jedna polovina kabin a stánek u fotbalového hřiště stojí na pozemku, který je ve vlastnictví státu. Tento pozemek by měl v blízké budoucnosti přejít formou bezúplatného převodu do majetku obce. Než se tak ale stane, je nutné vyřešit nejasné určení obou staveb v katastru nemovitostí, kde jsou vedeny pod neurčitým označením „jiná stavba“.

Protože pozemky ve vlastnictví státu, určené k převodu do majetku obci či k prodeji, a také stavby, které se na těchto pozemcích nacházejí, musejí mít jasné určení, vyzval nedávno Státní pozemkový úřad obec Kounov, aby doložila, k čemu obě stavby u fotbalového hřiště skutečně slouží a tento účel byl přesně definován v katastru nemovitostí.

Obec po poradě s katastrálním úřadem nejprve zajistila u Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových katastrální zablokování dotyčného pozemku plombou, aby nedošlo k situaci, kdy by stát pozemek pod kabinami a stánkem nedopatřením prodal. Nato obec zajistila zpracování nezbytné stavebně-technické dokumentace pro dodatečnou kolaudaci obou staveb příslušným stavebním úřadem. Po jejím provedení by obě stavby byly zapsány v katastru nemovitostí s jasně vymezeným účelem a jeho budoucímu bezplatnému převodu na obec už by nic nebránilo.

Objevila se však nečekaná komplikace. Jedna polovina kabin stojí na pozemku soukromého vlastníka (velikost pozemku se rovná velikosti na ní stojící poloviny kabin). Obec nabídl majitelce

pozemku odkup parcely za podstatně zvýšenou odhadní cenu, kterou však majitelka pozemku odmítla přijmout. Další jednání o odkupu pozemku pod kabinami prozatím uvízlo kvůli zcela odlišným představám o hodnotě pozemku na mrtvém bodě.

Protože nelze vyloučit, že se silně odmítavý postoj majitelky pozemku nepříznivě promítne do výsledku dodatečné kolaudace, je obec nucena zvážit i další kroky, pokud by tato mezní situace nastala. Krajní možnost představuje předání záležitosti soudu (s odkazem na skutečnost, že v době prodeje pozemku nynějšímu soukromému vlastníkovi na tomto pozemku už kabiny stály a pozemek tudíž kupoval s vědomím, že se stavba na pozemku nachází a k čemu se používá), nebo zboření poloviny kabin, která se nachází na soukromém pozemku a postavení kabin na jiném místě u fotbalového hřiště, a to na ploše přiléhající k hřišti, kterou obec hodlá v budoucnosti použít k vytvoření sportovní a odpočinkové zóny.

Druhá polovina kabin, která by zůstala zachovaná a která se v současnosti nachází na parcele v majetku státu, by pak sloužila jako skladiště.

Obec však doufá, že se těmto černým scénářům podaří vyhnout a v záležitosti dodatečné kolaudace kabin, vybudovaných již před desítkami let místními občany v takzvané „Akci Z“ (od slova „zvelebení“), se podaří dospět k rozumné dohodě a kabiny zůstanou zachovány.

Koupě Židovny ztroskotala na neférovém jednání

Dokončení ze str. 1. Vloni na podzim se Židovna, včetně pozemků, objevila v nabídce známé realitní společnosti. Vzhledem k příznivé ceně, kterou majitel za domy čp. 26 a 27 a připojené pozemky požadoval, projevila obec o nabídku vážný zájem. Po osobní prohlídce nemovitosti a posouzení jejího stavu se zastupitelstvo usneslo, aby obec nemovitost za nabízenou cenu koupila. Záměrem obce bylo Židovnu s pomocí dotací opravit a využít ji zčásti jako dům s pečovatelskou službou a zčásti jako bytový dům se startovacími byty pro mladé rodiny. Obec v tomto úmyslu podporovala i příznivá odezva mezi občany.

Majitel Židovny, žijící v Kanadě, podle sdělení realitního makléře vážný zájem o koupi nemovitosti ze strany obce uvítal a upřednostnil obec před dalšími potenciálními kupci, kteří o získání Židovny usilovali.

Na základě majitelovy vůle proto zástupce realitní společnosti předložil obci Kounov k podpisu rezervační smlouvy. Za majitele nemovitosti měl rezervační smlouvu podepsat jeho český právní zástupce, sídlící v Hradci Králové. Zatímco se čekalo, až právní zástupce majitele ověří souhlas svého klienta a smlouvu v jeho zastoupení podepíše, sdělil realitní makléř obci Kounov, že se o nemovitost hlásí další vážní zájemci a v rozporu s předchozí domluvou a probíhajícím rezervačním řízením tlačil na zvýšení kupní ceny. Než došlo k podepsání rezervační smlouvy právním zástupcem majitele, obdržela obec informaci, že Židovna byla - navzdory deklarovanému postoji majitele nemovitosti prodána Židovnu obci Kounov i navzdory probíhajícímu rezervačnímu řízení - prodána jinému zájemci a změna vlastnictví byla zapsána v katastru nemovitostí.

Neseriózní a neprofesionální jednání realitního makléře, který v rozporu s ujednáním s obcí Kounov prodal Židovnu jinému zájemci, vzbudilo mezi zastupiteli ostrou nevoli. Obec se v současnosti pokouší spojit s panem Reissem v Kanadě a získat jeho vyjádření k průběhu prodeje. Pokud by se ukázalo, že realitní makléř jednal při prodeji Židovny v rozporu s jeho pokyny, zvážila by obec podniknutí dalších kroků, jejichž cílem by bylo zvrátit prodej Židovny a získat nemovitost do majetku obce.

Jaký záměr má s nemovitostí nový vlastník, není obci zatím známo.

Svého záměru na vybudování pečovatelského domu a startovacích bytů pro mladé rodiny se obec nevzdává a hledá pro jeho uskutečnění jinou vhodnou nemovitost nebo pozemek.

Kapesníky od krve nepatří do tříděného odpadu

Zkušební období nového způsobu svozu tříděného odpadu v Kounově, při kterém není tříděný odpad ukládán jako dříve do velkoobjemových barevných kontejnerů, umístěných na veřejných prostranstvích, ale svážen přímo od jednotlivých nemovitostí, se blíží ke svému závěru.

V nejbližších měsících by se tento systém měl na základě obecní vyhlášky stát pevnou součástí místního odpadového hospodářství. Jaké poznatky zkušební období přineslo, respektive jaké změny jsou zvažovány pro „ostrý“ provoz svozu tříděného odpadu přímo od jednotlivých nemovitostí? Nepříjemným zjištěním je, že v tříděném odpadu se stále objevují věci, které do něho nepatří, což značně komplikuje manipulaci s odpadem a může v krajním případě vést až k jeho znehodnocení nebo i k ohrožení zdraví zaměstnanců obce, kteří odpad svážejí. V poslední době to byly například balíčky použitých, a dokonce zakrvácených papírových kapesníků, které se objevily v pytlí s vytríděným papírem.

Jako nehygienické se ukazuje i vrácení pytlí ke shromažďování tříděného odpadu po jejich vysypání. Vrácení pytlí navíc přináší zdržení při svážení odpadů. Jako nepřilíživé se ukazuje i používání černých pytlí pro ukládání odpadů, které rovněž zpomaluje manipulaci s odpadem při jeho nakládání a vysypání.

Obec proto zvažuje, že v „ostrém“ provozu se černé pytle přestanou používat a budou zavedeny pouze pytle se specifickou barvou pro tříděný odpad, aby bylo možné druh odpadu v pytlí okamžitě identifikovat a proces nakládání a svážení tříděného odpadu se tak zrychlil a zefektivnil.

Pro jednodušší manipulaci se zvažuje také omezení velikosti pytlí na 80, maximálně 120 litrů.

Řešení se také hledá pro nakládání s nadrozměrnými předměty, které se v pytlích objevují, například dětské plastové boby, svinuté molitanové matrace, velké kusy kartonů apod. Uvažuje se, že pro svoz těchto nadrozměrných předmětů by byl vyhrazen určitý den v měsíci.

Z hygienických důvodů by mělo být zrušeno vrácení vysypaných pytlí k jejich opětovnému použití.

Ve snaze o snížení nákladů na likvidaci odpadů a snižování podílu nevytríděného komunálního odpadu se od příští zimní sezony uvažuje na základě podnětu ze svozové společnosti Marius Pedersen o zavedení odděleného ukládání komunálního odpadu a popela. Záměr je v tuto chvíli stále ještě v rané fázi, předpokládá se však, že oddělené ukládání komunálního odpadu a popela by mělo přinést snížení nákladů na likvidaci komunálního odpadu jak pro domácnosti, tak pro obec.

Oddělené ukládání komunálního odpadu a popela by mohlo přinést velké úspory zejména v domácnostech, v nichž popel tvoří velkou část komunálního odpadu. Například naplní-li domácnost komunálním odpadem a popelem popelnici o objemu 240 litrů, při odděleném ukládání komunálního odpadu a popela by na každou z těchto odpadních složek mohla používat popelnici o výrazně menším objemu. Jelikož cena za likvidaci popela je nižší, než cena za likvidaci komunálního odpadu, celková částka za vyvážení odpadu by se tak ve srovnání s předchozím stavem, kdy popel končil v popelnici na komunální popel, snížila.

Významným přínosem odděleného ukládání komunálního odpadu a popela by bylo snížení celkového objemu komunálního odpadu ukládaného na skládky. Obec platí za ukládání odpadu na skládku zvýhodněnou cenu, po dosažení určitého limitu uloženého odpadu, celkového množství odpadu však tato cena dramaticky vzrůstá. Tomuto tématu jsme se věnovali v minulém čísle občasníku, není však na škodu si připomenout, o jaké částky, které skládkování odpadu z obecního rozpočtu odčerpává, se jedná: Obec platí 500 korun za tunu uloženého odpadu, zvýhodněná sazba však platí pouze pro omezené množství odpadu, pro letošní rok se konkrétně jedná o 160 kilogramů odpadu na každého trvale hlášeného obyvatele. V loňském roce dosáhla obec tohoto limitu už v polovině roku! Po dosažení limitu musí obec po zbytek roku platit zvýšenou sazbu za ukládání odpadu,

Také v Kounově se na začátku letošního roku uskutečnila charitativní Tříkrálová sbírka.

PLÁN AKCÍ

na první pololetí 2025, pořádaných společně obcí Kounov a spolky Svaz žen, Myslivecké sdružení Hubert, Kounovská mládež, sportovní klub FK Kounov:

PROBĚHLO:

15. 2. - Myslivecký ples v sokolovně (Obec Kounov, Myslivecké sdružení Hubert)

22. 2. - Dětský karneval v sokolovně (Obec Kounov, Svaz žen)

PŘIPRAVUJE SE:

8. 3. - MDŽ v sále U Tří lip (Obec Kounov, Svaz žen)

22. 3. - Promítání pro děti v sále U Tří lip (Obec Kounov, Kounovská mládež)

31. 6. - Dětský den v areálu sokolovny (Obec Kounov, Kounovská mládež, Svaz žen, Myslivecké sdružení Hubert, sportovní klub FK Kounov)

Datum bude upřesněn - Traktoriáda (Obec Kounov, Kounovská mládež)

která pro letošní rok vzrostla na 1500 korun. Po překročení limitu tudíž obec musí platit za uložení odpadu třikrát tolik!

Protože nás zajímá váš názor na možnost zavést v Kounově oddělené ukládání komunálního odpadu a popela za zvýhodněnou cenu, budeme rádi, pokud vyplníte připojený anketní lístek a vhodíte jej do schránky obecního úřadu.

ANKETA

Mám zájem o popelnici na popel

ANO

NE

Jméno a příjmení:

Dům číslo popisné:

Anketní lístek vystřihnete a vhodíte do schránky na obecním úřadu

Slovo starosty obce k setkání na ministerstvu školství v záležitosti chystaných změn ve financování škol

Dokončení ze str. 2

Pomocí nového modelu financování se ministerstvo údajně snaží odbřemenit ředitele škol od provozních starostí, jako je zajišťování účetnictví, úklidu, údržby, pokud budou centralizovány u zřizovatele. Tím ředitelé získají více času na klíčové oblasti své práce.

Ředitelé však mají v současnosti úvazky k přímému učení snižené tak, aby mohli vykonávat klíčové oblasti další pedagogické, ale i manažerské práce.

Dle mého názoru mohou ředitelé sami nejlépe posoudit rozsah potřebné nepedagogické práce a rozhodně jsou dobrými hospodáři a není na místě o tom pochybovat.

Cíl, který ministerstvo sleduje, jak se zdá je, aby obce dofinancovávaly ze svých rozpočtů neinvestiční výdaje na dálkově studující i nepedagogické pracovníky.

Ministerstvo školství za podpory koalice novým systémem vyzdvihuje, jak budou zřizovatelé mít možnost spolurozhodovat o zajištění nepedagogické činnosti.

Podání situace, jako by ředitelé škol byli nerozumnými hospodáři a byli časově tak zaplněni na provozní potřeby, se mi nejeví jako zásadní důvod.

Zásadní je otázka, zda uklízečky, kuchařky, školník a jiní nepedagogičtí pracovníci jsou součástí povinného vzdělávacího procesu.

Dosud platilo, že tento personál je součástí povinného vzdělávacího procesu a je třeba si těchto pracovníků vážít a ohodnocovat jejich práci.

Ministerstvo školství k ohodnocení práce veřejně uvádí, že ředitelé škol tyto zaměstnance dofinancovávají na úkor financování pedagogických pracovníků.

Pracovníkům z ministerstva školství jsem položil otázku, zda vědí, proč ředitelé škol dofinancovávají školníky, kuchařky, uklízečky.

Nakonec jsem si musel odpovědět sám.

Platy nepedagogických pracovníků jsou nízké a aby si je ředitelé udrželi, tak jim platy dorovnávají. Nyní se udržitelnost nepedagogických pracovníků, bez nichž se škola neobejde, přesune na obec a nikdo se nebude zabývat tím, zda systém sdílených daní podmínky udržitelnosti pokryje.

Jedná se o nesystémový a nejasný návrh, který z pohledu rozpočtů škol a zřizovatelů bude mít výrazné negativní důsledky. Koalice ovšem zjevně zastává názor, že obce mají dostatek finančních prostředků a nové břemeno je tudíž nijak nezátíží.

Pokud bude návrh na financování mezd nepedagogických pracovníků a ostatních neinvestičních výdajů a provozu školy přijat od 1. 9. 2025, bude mít pro obec Kounov dle predikce rozpočtového určení daní z rozpočtu obce Kounov dle ministerstvem školství zveřejněných tabulek tento dosah: Oproti původní výši dojde ke snížení příspěvku obci Kounov o 561 997 Kč ročně.

Pouze vytápění školy stojí obec téměř 2 000 000 Kč, ostatní celkové náklady z rozpočtu obce na provoz školy se pohybují přes 2 500 000 Kč.

Podle nové tabulky normativů z ministerstva školství by obec Kounov měla získat relativně na nepedagogické pracovníky a provoz celkem 2 086 997 Kč, což představuje absolutní rozdíl právě již uvedených minus 561 997 Kč.

V podstatě se jedná právě o částku dříve uznávaných nákladů na dálkově studující žáky. Pokud k tomu dojde, budeme všichni doplácet za žáky, kteří vlastně ani nejsou z našeho okresu.

Pokud stát dovoluje individuální vzdělávání, tak považuji za logicky přijatelné, že nebude financovat pouze platy učitelů, ale v dostatečné míře i neinvestiční náklady, včetně platů za práci ostatních zaměstnanců.

Obci Kounov se i přes splácení velkého úvěru na čističku odpadních vod vždy dařilo zvelebovat obec, školu nevyjímaje. Pokud ale bude návrh ministerstva školství přijat, obec pravděpodobně bude nucena omezovat svůj další rozvoj, bude muset omezovat i stávající provozní náklady, snížit dobu veřejného osvětlení, zimní údržbu, sekání trávy, úklid veřejných prostor, ale i investice do kulturně-společenského života, bude nucena ještě více převést na občany statisícové náklady za skládkování odpadů.

Dojít může k tomu, že obec bude donucena zvýšit daň z nemovitostí.

Musím zde zdůraznit veliké rozhořčení. Vláda přesouvá odpovědnost na samosprávy, aniž by jim poskytla potřebné nástroje a dostatečné finance.

Snaha začlenit financování nepedagogických pracovníků do systému sdílených daní obcí je nedomyšlený nápad vládní koalice, protože regiony s nižšími daňovými příjmy nebudou schopny zajistit odpovídající podmínky.

Když jsem se zeptal ministerských představitelů, jak máme řešit situaci v případě, že sdílené daně nepokryjí skutečně a nezbytně vynaložené náklady, odpověď jsem přes opakovanou žádost neobdržel, respektive mi bylo řečeno pouze tolik, že vláda přijala úsporný balíček a je třeba šetřit.

V pozadí tohoto vyjádření je třeba spatřovat falešnou představu, že obce mají dostatek finančních prostředků, tak si s novou situací lehko poradí. Stát se zřejmě spoléhá i na silné citové pouto, které obce mají ke svým školám. Zjevně kalkuluje s tím, že než aby obce nechaly školu padnout, raději omezí výdaje na vlastní rozvoj a omezí i občany obce.

Na jednání jsem se společně s ostatními starosty snažil obhájit nutnost zachování poměrového financování na dálkově studující, jak fungovalo až dosud. Víceméně jsme však neuspěli. Školské odbory, Svaz měst a obcí a další zainteresované složky snad budou úspěšnější. Musíme věřit, že koaliční vláda si nakonec uvědomí svůj slib ze začátku svého volebního období, totiž že školství je její prioritou.

Úlohu státu si však očividně představujeme každý jinak.

Z jednání na ministerstvu školství jsem odcházel s bolestí v srdci a zlostí.

Ing. Antonín Ryska, starosta obce Kounov

Co bude se solárními panely na střeše obecního úřadu?

Dokončení ze str. 1. Za stávající situace, která vznikla okolo likvidované firmy Solární investiční a která je pro obec nepřehledná, však v tuto chvíli neleze vyloučit ani možnost, že odstranění panelů ze střechy obecního úřadu bude obec muset nakonec zajistit sama na vlastní náklady.

Jelikož jsou panely v provozu již od roku 2011, vyvstává rovněž otázka jejich životnosti. Existují obavy, že panely se po patnácti letech provozu nacházejí již v zenitu své provozuschopnosti a v tom případě by jejich prodej k dalšímu využití byl nepravděpodobný a bylo by třeba zajistit nejen jejich demontáž, ale i fyzickou likvidaci odpovídajícím způsobem.

V každém případě obec po dosavadních zkušenostech už nechce střechu obecního úřadu poskytovat ke komerční výrobě elektřiny pomocí fotovoltaických panelů. Z tohoto důvodu také obec požádala likvidátora firmy Solární investiční o katastrální výmaz věcného břemene, na jehož základě dotyčná firma solární panely na střeše obecního úřadu provozovala.

Žádné další solární společnosti nechce obec poskytnout střechu úřadu k umístění solárních panelů i z toho důvodu, že stávající solární panely a jejich uchycení na střeše úřadu vykazovalo některé technické nedostatky, které mohly být potenciálním zdrojem nepřijemnosti.

Stává se například, že tající sníh se zachytává za propojovací kabely, položené na krytině, čímž hrozí vytržení vodičů a riziko požáru. Stalo se také, že propojovací kabel vytrhnul střešní tašku, která pak sklouzla po střeše a spadla na parkoviště.

Zpráva o likvidaci společnosti Solární investiční přišla zčistajasna a obec nyní činí veškeré možné kroky k tomu, aby po činnosti této společnosti nezůstalo v Kounově nepřijemné dědictví v podobě fotovoltaických panelů, které by obec musela na vlastní náklady demontovat ze střechy obecního úřadu a případně zlikvidovat.

Olga a Moritz Reissovi (vpředu) se svými dětmi. Zdroj: Reiss Family Collection (Center for Jewish History, <https://archives.cjh.org/>)

Bratři Reissové z kounovské Židovny

V roce 1929 koupili bratři Moritz a David Reissové ze Žatce velký chmelařský statek v Kounově, jehož součástí byly i dva velké obytné domy čp. 26. a 27, dnešní Židovna. Původním majitelem domů a pravděpodobně i jejich stavitelům byla rodina Glaserových ze Žatce, která podnikala v pěstování a obchodu s chmelem.

Bratři Reissovi pocházeli z Rakovnícka. Jejich otec Josef Reiss se narodil v roce 1847 v Hořesedlích a koncem osmdesátých let 19. století se usadil v Žatci. Zemřel v roce 1917. Bratři Moritz a David Reissové se narodili v Děkově. Starší Moritz v roce 1876, David v roce 1878.

Firma Moritze a Davida Reissovyh „Bratři Reissové“ byla úředně zaprotokolovaná v roce 1922 a zabývala se zemědělstvím a obchodem s chmelem. Obchodní katalog z roku 1929 (Trh československý - seznam a popis nákupních pramenů Československé republiky) uvádí o firmě bratrů Reissovyh, že se věnuje prodeji a pěstování nejlepšího žateckého chmele, disponuje vlastní balírnou s chladírnou a nejmodernějšími stroji. Chmel bratři Reissové vyváželi „do všech zemí světa“ a své obchodní zástupce měli „ve všech významnějších státech“. Jiný dobový zdroj - katalog brněnských výstav v roce 1929, kde bratři Reissové vystavovali - charakterizoval jejich žateckou firmu jako „velkopěstitele a velkoobchodníky s chmelem“. Vedle

chmelařství se zabývali i dalšími obory zemědělské činnosti.

Po připojení českého pohraničí s převahou německy mluvícího obyvatelstva k hitlerovskému Německu začátkem října 1938 se Reissovi museli během několika hodin vystěhovat ze Žatce. Dočasné útočiště našli v Kounově, odkud pak ještě nějakou dobu řídili svou chmelařskou firmu. Většinu členů obou rodin se později podařilo dostat se různými cestami do Kanady. Peníze na nový život v Kanadě získali Reissovi prodejem jedné velké dodávky svého chmelu do Spojených států, které se jejich zaměstnanci Johannu Krausovi podařilo vypravit na cestu do zámoří těsně před vpádem nacistů do Polska a vypuknutím druhé světové války v září 1939.

David Reiss měl se svou o devět let mladší ženou Elsou, rozenou Gottliebovou z Jirkova, čtyři děti, které se narodily mezi lety 1905 až 1910: Herberta, Kurta, Waltera a Floru Lotte, zvanou Lola. Walter však zemřel ještě před válkou ve věku dvacet devět let.

Moritzův bratr David měl se svou o tři roky mladší manželkou Olgou, rozenou Kohnovou z Drahomyšle, tři děti, které se narodily v letech 1909 až 1919: syny Hanse a Josefa a dceru Charlottu.

Charlotta, která se narodila v roce 1910 v Žatci, zůstala jako jediná z nejbližších příbuzných obou bratrů v nacisty okupovaných Čechách. Charlotta byla provdaná za žateckého obchodníka

s chmelem Ottu Abelese. Ottu zatkl gestapo a Charlotta se rozhodla počkat s odjezdem do ciziny až po jeho propuštění. Když ale konečně vyšel z vězení, bylo už na vycestování z protektorátu pozdě. Veškeré pokusy jejich příbuzných dostat Charlottu a její rodinu z okupovaných Čech skončily nezdarem. Otto, Charlotta a jejich synek Ludwig, který se narodil v roce 1936, byli v roce 1941 deportováni do ghetta v Lodži na území okupovaného Polska. Válku nepřežili. Byli pravděpodobně zavražděni v nacistickém vyhlazovacím táboře v Chelmu v blízkosti Lodže.

Charlottin starší bratr Hans, vystudovaný právník, vstoupil v roce 1943 do americké armády, změnil si příjmení na Reese a účastnil se osvobozování Německa. Jako tlumočnick se po skončení války podílel na výsleších představitelů německého válečného průmyslu.

Podle genealogické databáze geni.com zemřeli oba bratři Reissové, někdejší majitelé kounovské Židovny, v Kanadě. David v roce 1944 ve věku 66 let a Moritz Reiss v roce 1965 ve věku 89 let.

Zdroje: Reiss Family Collection (Center for Jewish History - <https://archives.cjh.org/>), geni.com, Trh československý - seznam a popis nákupních pramenů Československé republiky (1929), Katalog Brněnských výstav 3. 8. až 15. 9. 1929 (1929), M. Černý: Kounov - obec na rozvodí (2013)

Těžba keramických jíílů na vrchu Rovině

Nová naučná stezka, kterou v loňském roce v okolí kounovského Špičáku vybudovaly Lesy České republiky ve spolupráci se sdružením Lovci menhirů, je věnována také těžbě keramických jíílů na vrchu Rovině. Následující text je rozšířenou verzí výkladu z naučného panelu.

Panel se nachází u někdejšího jíílového dolu Rakovnických keramických závodů u silnice z Kounova do Domoušic na severním úpatí Roviny.

Zaniklý důl tam připomínají především pozůstatky betonové nakládací rampy a propadliny v místech někdejších vstupů do podzemních štol. Stopy po dobývání keramických jíílů byste našli i na dalších místech vrchu Rovina – nad Domoušicemi (na úbočí takzvané Velké hory), na svazích západního výběžku Roviny, takzvaném Pískovém vrchu (Sonperku – z německého Sandberg), nebo v blízkosti poutní kaple svatého Vojtěcha.

Ve dvacátých až šedesátých letech minulého století patřila Rovina mezi nejvýznamnější naleziště jíílů pro výrobu dlaždic, obkladaček, sanitární keramiky, elektroporcelánu nebo šamotu v Československu.

Dobývání jíílů na Rovině probíhalo štolovým způsobem. Získané jíily byly různé kvality, od podřadných druhů, které se používaly při výrobě šamotu, až po vysoce kvalitní jíily, které nacházely uplatnění při výrobě pórovinových obkladaček. Zdejší jíily se vyvážely i do zahraničí, například do Německa, Švýcarska nebo Polska. Jíily těžilo na Rovině několik různých společností, které v době největšího rozmachu zdejších dolů – na přelomu třicátých a čtyřicátých let – zaměstnávaly celkem okolo dvou set horníků a dalších pracovníků. Jíily se těžily z průměrné hloubky okolo čtyřiceti metrů pod povrchem plochého temene vrchu Rovina.

Počátky dolování keramických jíílů na vrchu Rovině spadají do dvacátých let minulého století. Největší jíílový důl se nacházel na jihozápadním úbočí Pískového vrchu. V roce 1930 ho založila německá společnost Westböhmsche Tonwerke Eberle & Co. z Chebu. Důl tvořila rozsáhlá třípatrová síť podzemních štol. Tloušťka jíílové vrstvy zde dosahovala až sedmi metrů. V roce 1938 pracovalo na dole firmy Eberle zhruba 65 mužů a 15 žen. Úkolem žen bylo zभावovat vytěžený jííl hrubých nečistot.

Ve stejném roce jako firma Eberle začala na Rovině dolovat také společnost

Pozůstatky po těžbě na svazích vrchu Roviny. Foto: autor textu

Rakovnické keramické závody. Vytipováním vhodného naleziště jíilu pověřila prospektora Wilhelma Donnera, který od roku 1928 vyhledával na Žatecku ložiska keramických jíílů. Vydátné ložisko kvalitního jíilu objevil Donner poblíž poutního kostelíka svatého Vojtěcha. Kvůli blízkosti tohoto, tehdy ještě rušného poutního místa, tam však otevření dolu nepřicházelo v úvahu. Další vydátný zdroj jíilu objevil na severním svahu Roviny, v blízkosti silnice z Kounova do Domoušic. Do roku 1946 tam bylo postupně otevřeno osm těžních štol.

Třetí velké naleziště jíilu se nacházelo v blízkosti Domoušic, na severním výběžku Roviny – takzvané Velké hoře. Jíl se zde těžil již od dvacátých let. V roce 1935 zde nový důl otevřel zmíněný prospektor Wilhem Donner pro německou společnost Lischaner Tonwerke z Ústí nad Labem. Vedle dolu u Domoušic vlastnila tato ústecká společnost ještě jeden malý důl na Pískovém vrchu, a to v blízkosti dolu firmy Eberle. V roce 1938 převzala doly společnosti Lischaner Tonwerke firma Michelober-Wildsteiner Tonwerke, která již předtím u Domoušic také dolovala.

Po druhé světové válce těžba jíílů na Rovině pozvolna ustala. Poslední nový důl zde v padesátých letech otevřely Kadaňské keramické závody. Důl se nacházel na jižním úpatí Roviny, v blízkosti kaple svatého Vojtěcha. V provozu byl do první poloviny šedesátých let. S uzavřením tohoto dolu skončila i těžba keramických jíílů na Rovině.

Vedle keramických jíílů se na jižním úpatí Roviny dobývalo také uhlí. Nejstarší pokusy o dolování uhlí u Kounova spadají do padesátých let 18. století, rozvoj těžby pak nastal s počátkem 19. století. Uhlí se u Kounova těžilo v mnoha menších i větších dolech do roku 1938.

Vedle uhlí a keramických jíílů se v minulosti dobývala u Kounova také písek (na Pískovém vrchu; pro stavebnictví a sklářský průmysl), cihlářská hlína (cihelna se nacházela v sousedství posledního kounovského dolu, u silnice do Lhoty pod Džbánem) nebo hornina opuka, v minulosti hojně používaná při stavbě všech druhů budov v Kounově i okolních vesnicích.

Napsal Roman Hartl